

บทนำ

วือออ วือออ!!!

เสียงคำรามเหนือฟากฟ้าทางทิศใต้กระชั้นชิดเข้ามาจนเจียนรู้สึกลึกลับ การบินอยู่เหนือศีรษะ ชายหนุ่มในเครื่องแบบทหารสีน้ำตาลเข้มอำพรางกาย ด้วยเก้าอี้จรวดดำปี๋ ชุกซ่อนตัวอยู่ในหม้อแมกไม้ของต้นไม้ขนาดเล็กไม่กี่ต้น แม้ถัดออกไปแค่นี้ก็เมตรจะมีกลุ่มไม้ใหญ่อายุหลายสิบบปีไปจนถึงหลายร้อยปีโอบล้อมอยู่ด้านหลัง

วืวว!

ลมพัดอย่างบ้าคลั่งราวกับจะหอบเขาสู่แผ่นดินฟ้าแล้วกลืนหายไปกับมวลเมฆ ใบหน้าและผิวหนังนอกการป้องกันของเสื้อผ้าสแปนจีตทุกสัดส่วน เพราะหมู่หม้อภูเขาซึ่งระเบิดพลีวตามแรงลมที่กำลังพัดพาไปไม้ใบหญ้าให้กระจัดกระจาย โหมกระหน่ำให้กิ่งไม้ใหญ่โยกย้ายที่ขวาทไม่หยุดหย่อน ลำต้นจึงโอนเอนเฝ้าจะหักมีหักแหล่ อย่างกับจะถอนรากถอนโคนให้สิ้นซาก

แต่ดวงตาของเขาแว่หนึ่ง

สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวอยู่ในสายตาคมกล้าไร้สิ้นความหวาดหวั่น

คือ...

วื้อออ!

เครื่องบินขับไล่รุ่น F-5A ที่มาพร้อมการโจมตีเพื่อล้างผลาญกลุ่มคนที่ขัดต่ออุดมการณ์กำลังทะยานพ่นแนวไม้ใหญ่

เหตุที่เขาจใจซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่โล่งก็เพื่อจะได้เห็นมันชัดเจนนี้ละ และอีกหนึ่งเหตุผลที่สำคัญไม่แพ้กันก็คือ...

ไม่ให้เวลาคนบนเครื่องบินได้ตั้งตัว!

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดของสงครามคือความอ่อนแอ แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดของความอ่อนแอคือการฟุ้งซน

ทางการไม่มีปัญหากับการส่งเครื่องบินรบนับไม่ถ้วนมาปราบปราม พวกเขาก็มีปัญหาค้นหาผู้ร้ายแล้วครั้งแล้ว

หากไม่สิ้นผู้กล้า แผ่นดินหรือจะสิ้นซากภายใต้ฝ่ามือคน

ชายหนุ่มในเครื่องบินทหารเหนียวไถปืนในมือตน

ปังๆๆๆ!

เสียงคำรามของอาวุธร้ายดังก้องท้องนา แสงสว่างเจิดจ้าปกคลุมทั่วปฐพี เครื่องบินรบส่งเสียงครี๊ดคราด กลิ่นเหม็นไหม้ตลบอบอวล ควันลีดำโขมงปกคลุมไปทั้งขอบฟ้า มันส่งเสียงดังครื้นครื้นแล้วหล่นลงในไม่กีนาทีต่อมา

ชายหนุ่มในเครื่องบินทหารก็ลงจากที่ซ่อน ดัดตัวยืนขึ้นแล้วเร่งฝีเท้าวิ่งหลบไปยังทางรกชัฏที่เตรียมไว้ ด้วยภาระหน้าที่ เขาไม่เคยหันกลับไปมองด้านหลังยามที่ปฏิบัติการกิจลุล่วง ไม่เคยให้ความรู้สึกเสียบบันทอนจิตใจ

ทว่าคราวนี้ที่เผลอมอง เจ้าของดวงตาคมกลับเห็นร่วมชีพคันหนึ่ง ร่อนลงก่อนเครื่องบินจะตั้งสู่พื้น

ผีเก้าหนักแน่นตรึงนั่งในทันที

ตูม!!!

การระเบิดของเครื่องบินกลิ้งกินร่มชูชีพที่ร่อนลงและร่วงที่ยืนอยู่กับ
ที่ เศษวัสดุชิ้นหนึ่งพุ่งเข้ามารวดเร็วและรุนแรง...

๑

คนแปลกหน้าที่คุ้นเคย

เฮือก!

หญิงสาวบนเตียงกว้างสะดุ้งสุดตัว ยกสองมือตั้งการ์ดป้องกันเศษวัสดุที่พุ่งเข้าหาในความฝันจนเกร็งแน่น เหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นมาเต็มหน้าผาก บ้างก็ไหลมารวมกันอยู่ตรงปลายคางและหยดลงบนผ้าห่มที่กองอยู่บนตัก

เธอฝันถึงชายคนนั้นอีกแล้ว

มันเริ่มมาตั้งแต่ตอนที่เกิดอุบัติเหตุจนบิดาต้องเสียชีวิตไปข้างหนึ่ง เธอเองซ็อกจนต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลเกือบเดือน

ครั้งแรกที่ฝันเห็นเขาก็คือวันที่เธอหมดสติไปหลังอุบัติเหตุ ชายคนนั้นอยู่ในเครื่องแบบทหารสีน้ำตาลเข้ม เขาเป็นนายทหารยศร้อยเอกของกองทัพอะไรสักอย่าง เป็นแนวหน้าที่ปกป้องอิสรภาพเล็กๆ ของประชาชนซึ่งมารวมตัวกันเพราะถูกผู้มีอำนาจข่มเหงรังแก

ตั้งแต่นั้นนั้นกระทั่งตอนนี้ก็แปดปีกว่าแล้ว เพียงแต่หลายปีก่อนนานๆ เธอจะฝันถึงเขาสักครั้ง ผิดกับพักหลังมานี้ที่มักจะฝันถึงชายหนุ่มในเครื่องแบบสีน้ำตาลคนนั้นถี่ขึ้นเรื่อยๆ ในความฝันนั้นเรื่องราวดำเนิน

ติดต่อกันราวกับเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ณ ที่ใดที่หนึ่ง เพียงแต่เธอไม่แน่ใจ
ว่ามันคือที่ไหน ขณะเดียวกันเธอรูสึกคุ้นเคยกับชายคนนั้นอย่างน่าประหลาด
ทั้งๆ ที่จนปานนั้นในความฝัน เธอก็ยังไม่เคยเห็นใบหน้าของเขาชัดๆ ลึกครั่ง
แม้แต่ชื่อก็ยังไม่เคยได้ยินเลยสักคน

ไม่ว่าจะไม่เคยมีใครในความฝันเรียกเขา หรือไม่ว่าเขาไม่เคยเอ่ย
ถึงตัวเอง แต่เป็นเพราะเธอไม่เคยได้ยินมันเลยต่างหาก ไม่ว่าใครจะพูดถึง
อย่างไร ชื่อของเขาก็ถูกกลืนหายไปใ้อากาศ มีเพียงปากที่ขยับแต่ไร้เสียง
เหมือนเป็นคำต้องห้ามที่สวรรค์ไม่ยินยอมให้เธอรับรู้ หรือไม่...ก็เพราะเขา
เป็นเพียงจินตนาการที่เธอสร้างขึ้น พอไม่มีตัวตนจึงไม่อาจมีชื่อ

แต่หากเป็นเพียงจินตนาการ...

เธอก็คิดไม่ตกว่าเหตุใดถึงเหมือนจริงได้ขนาดนี้!

ยิ่งกับความฝันที่เพิ่งประสบเมื่อสักครู่ มันเหมือนจริงจนกระทั่ง
ตอนนี้ตัวก็ยังสั่นไม่หาย

ญามีอาถูมือขึ้นหือและสั่นเทาไปมา ในแววดาเกิดความสับสน
กังวลลึๆ ว่าชายในเครื่องแบบคนนั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง เขาจะตายหรือไม่
และสถานการณ์อันเลวร้ายนั้นจะลงเอยอย่างไร หญิงสาวซึ่งใจครั่งแล้วครั่ง
เล่าว่าจะทำอะไรดีกับความฝันที่เหมือนจริงเกินไป เธอไม่เคยหาสาเหตุ
ของเรื่องราวที่เกิดกับตนเองได้เลย แม้แต่จิตแพทย์ก็ยังไม่วินิจฉัยว่าเป็นเพราะ
เหตุการณ์สะเทือนใจในตอนนั้น ทำให้สารเคมีในสมองเกิดการเปลี่ยนแปลง
ส่งผลให้เธอสร้างเรื่องราวขึ้นมาเอง หรือจะพูดอีกอย่างก็คือ...ภายในสมอง
ของเธอเกิดภาพหลอน

ก็อๆๆ

เสียงเคาะประตูจุดสติคนสับสนให้เข้าที่เข้าทาง หญิงสาวปาดเหงื่อ
บนหน้าผาก เมื่อรับรู้ถึงความชื้นที่มากผิดปกติแล้วก็ขานรับด้วยน้ำเสียงที่
พยายามให้ปกติที่สุด

“มาแล้วๆ” ญามีอาดึงผ้าห่มออกจากตัวแล้วรีบก้าวลงจากเตียง เธอ

ไม่ได้ลืมว่าวันนี้วันอะไร จึงเข้าใจได้ทันทีที่ได้ยินเสียงเคาะประตูว่าบุคคลที่รออยู่ด้านนอกเป็นใคร “มาแล้ว เคาะเป็นตาแก่ไปได้ แมทริว!”

“อีกไม่ถึงสองชั่วโมงเครื่องก็จะเทกออฟแล้วนะ ฉันคิดว่า...”

“รู้แล้วๆ” นอกจากความใจร้อนชนิดที่ขัดใจหรือซ้าเป็นไม่ได้ นิสัยขี้บ่นของอีกฝ่ายก็เหนือชั้นเสียจนเธอต้องปิดปากเขาก่อนจะพูดจบทุกที “ไม่เห็นทั้งวันก็ไม่ต้องทำอะไรนอกจากฟังเขาบ่น “ฉันเตรียมตัวเสร็จตั้งแต่เมื่อคืนแล้วเห็นไหม แค่ขอเวลาอาบน้ำสัก...”

ญามีอาการนาฬิกาบ่นผนัง ในใจร้อง ‘มายก๊อด...’ เขาๆ

“สิบนาที แค่สิบนาทีเท่านั้น” เป็นเวลาที่น้อยมากๆ สำหรับการอาบน้ำแต่งตัว โดยเฉพาะแต่งหน้า แต่...เพราะเธอมีเพื่อนตัวต๊อดอย่างแมทริว เรื่องแต่งหน้าจึงต้องไว้ทีหลัง ขอแค่สลัดภาพคุณยายตอนแหกซั้ตาตื่นออกไปได้ค่อยไปแต่งหน้าบนรถก็ได้สบายๆ “นายตีมน้ำเย็นๆ และนั่งรออยู่ตรงนี้ พุท โธ พุท โธ โอเค!”

ญามีอาการแมทริวมานั่งบนโซฟา ความจริงแล้วห้องนี้ก็เป็นห้องของเจ้าตัวนั้นละ เธอเป็นเพียงผู้อาศัยที่เช่าเรือนหอในอนาคตของเพื่อนอยู่เพื่อการศึกษา นับระยะเวลาที่ประมาณสองปีกว่าๆ เห็นจะได้ และตอนนี้ก็ได้เวลาคืนห้องแบบพยายามไม่ให้รกมากที่สุด แต่รับประกันเลยว่าเขาจะใช้เวลาจัดการห้องให้อยู่ในสภาพเดิมเป๊ะๆ เพียงไม่กี่สิบนาที

ตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา เธอก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเคลียร์ห้องคืนเขานั่นละ

“เลิฟยู ม้วัก” ก่อนที่คำว่า ‘NO!’ แบบซัดถ้อยซัดคำจะออกจากปากแมทริว ญามีอากั้ใช้ไม้ตายตีกลบคำพูดที่จ้อคอหอยเพื่อนรักกลับไป แล้ววิ่งปรี๊ดเข้าห้องน้ำ

“Hell!” แมทริวคำรามลั่นตามหลัง แต่ประตูก็ปิดไปแล้ว ได้ยินแต่เสียงคิกคักชวนให้ขัดใจ “คนบ้าอะไรโดนด่าแล้วยังอารมณ์ดี ถ้าสิบนาทีแกไม่ออกมา ฉันจะเข้าไปลากแกออกจากห้องน้ำแน่”

“กล้าก็เอา”

ญามีเอาไม้กลับด้วยเสียงเบิกบานเหมือนอารมณ์ดี ทั้งที่ความจริงแล้วไม่เลย เธอแค่แสร้งทำเพื่อให้คนข้างนอกลดทอนความหงุดหงิดลงเท่านั้น เวลากระชั้นชิดขนาดนี้แล้ว ใครยังจะมารมณต์ได้อยู่ไหว

หญิงสาวอาบน้ำด้วยความเร็วแบบฟาสต์แทร็ก สบู่ยังถูไม่ครบทุกซอกทุกมุม จุดที่โดนสั้มผัสมากที่สุดก็มีเพียงใบหน้าและลำคอ นอกนั้นปล่อยให้สายน้ำทำหน้าที่ชำระล้างตามยถากรรม เวลาเพียงเจ็ดนาทีไม่ขาดไม่เกิน หญิงสาวร่างเล็กแต่ทรวดทรงองค์เอวครบเครื่องก็ก้าวออกมาทั้งชุดคลุมอาบน้ำแบบไม่แคร์สายตาชายหนุ่มในห้อง

ก็หมอนั้นเป็นชายหนุ่มสำหรับเธอที่ไหน

และเธอเองก็ใช้หญิงสาวสำหรับหมอนั้นซะเมื่อไร

ญามีอ้ายมตาหยีให้เขาที่หนึ่งก่อนเดินเลยไปคว้าเสื้อผ้ามาสวม ดีที่เตรียมทุกอย่างไว้ตั้งแต่เมื่อคืน เช้านี้จึงไม่ถูกความเร่งรีบทับตาย ตอนแรกที่หันไปบอกว่า ‘พร้อม’ แมทธิวที่หนึ่งจิ้มสมาร์ตโฟนอย่างซังกะตายก็เงยหน้าขึ้น หมอนั้นไม่พูดอะไรนอกจากลุกขึ้นมาช่วยเธอหิ้วกระเป๋าเดินทาง

“น่ารักที่สุด” ญามีเอาตบหลังมือเพื่อนรักเบาๆ

จะว่าไป...ความเป็นเพื่อนของเธอกับแมทธิวก็เริ่มขึ้นอย่างไม่ค่อยจะตึก ทั้งที่รู้จักอีกฝ่ายผ่านๆ จากการเป็นเพื่อนร่วมคลาสเรียนมาแล้วถึงสองปี แต่ต่างคนต่างไม่เคยให้ความสนใจกัน กระทั่งขึ้นปีที่สาม เหมือนพระเจ้าเพิ่งนึกออกว่าได้กำหนดให้ทั้งสองคนผูกสัมพันธ์รักใคร่กันฉันเพื่อน จึงเพิ่งจะหาเวลามาขีดเขียนเรื่องราวของพวกเขาลงบนหน้ากระดาษ

เรื่องราวที่ค่อนข้างยุ่งยากทีเดียว

คลาสเรียนหนึ่งของนักศึกษาแพทย์ที่อาจารย์มักจะยกตัวอย่างเคสคนไข้ขึ้นมาให้นักศึกษาแตกประเด็นและวิเคราะห์โรค โดยบอกเพียงอาการคร่าวๆ ให้พวกเขาหาความใกล้เคียงและน่าจะเป็นที่สุด ในวันนั้นเธอได้นั่งใกล้กับแมทธิวโดยไม่ได้ตั้งใจ มันเป็นความบังเอิญที่ซ่อนความบังเอิญอย่าง

เหนือชั้น อาจารย์ดันเลือกให้ทั้งสองคนเป็นตัวแทนของนักศึกษาทั้งคลาส ลูกขึ้นมาวิเคราะห์อาการของผู้ป่วย โดยอาจารย์ให้นำประเด็นที่ได้มาวิเคราะห์และหาสาเหตุร่วมกัน

แต่วันนั้น ญามีอาและแมทธิวโต้เถียงกันจนเกือบหมดคาบเพราะไม่มีใครยอมใคร พวกเขาคิดเห็นไม่เหมือนกัน และต่างหาเหตุผลมาหักล้างกันไม่สิ้นสุด สุดท้ายอาจารย์จึงให้ยุติแล้วสรุปให้ว่า แมทธิวมั่นใจเกินไป ไม่ยอมฟังความเห็นต่าง ส่วนญามีอา ก็ลังเลเกินไป คิดมากเกินไปจนหากเป็นคนไข้จริงๆ ก็อาจจะตายเพราะหมอบแบบพวกเธอไปแล้ว

การวิเคราะห์ภายในคลาสเรียนจึงนำมาสู่การทำงานในกลุ่มในคาบต่อไป โดยญามีอาและแมทธิวถูกอาจารย์กำกับให้อยู่กลุ่มเดียวกันอย่างเลี่ยงไม่ได้ แนนอนว่าเธอกับหมอนั้นถกกันต่อยันการส่งงานกลุ่มในการเรียนครั้งหน้า และคงเพราะเถียงกันทุกเรื่องอยู่หลายวัน จึงค้นพบว่าการต่อปากต่อคำและงัดข้อกันทุกเรื่องนั้นก็ไม่ได้น่าเบื่อ กลับได้มุมมองที่ไม่เคยเห็นหรือคิดไม่ถึงอยู่ไม่น้อย สุดท้ายถึงอาจารย์จะไม่ได้จิ้มตัว พวกเธอก็มักจะอยู่ด้วยกันนับแต่นั้นมา

และกลายมาเป็นเพื่อนซี้ปีกจนตอนนี้

คิดแล้วก็ใจหาย

“ฉันว่ากระเป่าแก๊สน้ำหนักไม่ผ่านนะ” ที่นั่งชั้นประหยัดได้น้ำหนักกระเป่าประมาณใบละยี่สิบสามกิโลกรัม แต่กระเป่าสองใบของเพื่อนสาวน่าจะเกินห้าสิบกิโลกรัมไปแล้ว

“นายก็อัปที่นั่นให้ฉันสิ ถือว่าเป็นของขวัญส่งเพื่อนกลับบ้านเป็นไง”

ญามีอายิ้มจนหยันตาโค้งเป็นจันทร์เสี้ยว โทหนกแก้มที่ยกขึ้นเผยความเจ้าเล่ห์ซึ่งปิดไม่มิด ที่นั่งชั้นธุรกิจได้สิทธิ์สัมภาระมากกว่าห้าสิบกิโลกรัม เธอจำได้

เพื่อนตัวดีของเธอแยกเขี้ยว...

“ผันไปเถอะ” นิ้วชี้ยาวๆ จิ้มหน้าผากมจนจนเพื่อนรักแทบหงาย “แก

ตั้งใจจะเสียค่าธรรมเนียมอยู่แล้ว ทำไมฉันจะต้องเสียเงินให้แกเพิ่มด้วย ไม่ทราบ”

“ก็บอกว่าเป็นของขวัญ” ญามีอาลูบหน้าผากบ่อยๆ ไม่ได้โกรธสักนิด กลับไปแล้วอย่างไรต้องคิดถึงอีกฝ่ายแน่ๆ

“NO!” แมทธิวบอกชัดถ้อยชัดคำ

“เฮอะ” ญามีอากระตุกมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง ดวงตายังคงยิ้ม ปากบอกล้ม แต่เชื่อเถอะว่าหมอนี้ทำแน่ เพราะเขาคงคิดถึงเธอ มากกว่าที่เธอจะคิดถึงเขาอีก

“ไปได้แล้ว ถ้าซักว่านี่แกก็กลับบ้านในความฝันอาละกัน”

“เฮ้...รอฉันด้วยสิ” ขยายวๆ นั่นได้เปรียบซะมัด แต่ไม่ก็ก้าวก็หน้าไป ไกลลิบแล้ว

สาวร่างเล็กล่ำลาห้องพักที่อาศัยมาหลายปีเป็นครั้งสุดท้าย ไม่ลืมดึง ประตูปิดล็อกให้เรียบร้อย ก่อนจะวิ่งตามเพื่อนไป

แมทธิวมารับเธอไปส่งสนามบินด้วย BMW สีน้ำเงิน รถคันโปรดที่ เจ้าตัวใช้มาแล้วหนึ่งปีเต็ม ตอนนั้นเขาบอกเธอว่าเป็นรถมือสองคุณภาพดี มีคนมาปล่อยยืมให้ในราคาพิเศษ จึงยอมทุ่มหมดหน้าตักซื้อรถคันนี้มาแล้วหัว ท้องมาขอแบ่งข้าวเธอกินอยู่ก่อนปี ยังไม่ทันได้โดยสารให้คุ้มค่าอาหาร เธอ ก็ต้องกลับบ้านเสียแล้ว

“นายอย่าเพิ่งขายรถนี้ทิ้งล่ะ ฉันยังนั่งไม่คุ้มค่าอาหารที่นายมาแย่งฉัน เลย” ญามีอาบอกพลาตบหลังคารถอย่างอาลัย

“หิ” เจ้าของรถหัวเราะ ลื่นๆ เลียงขึ้นจมูก

แมทธิวยัดทั้งคนและกระเป๋าใส่รถ ก่อนจะไปประจำที่ฝั่งคนขับและเหยียบคันเร่งพารถแล่นออกไป

สนามบินอยู่ไม่ไกลจากเรือนหอในอนาคตของแมทธิวมานัก ตอน รถจอดจึงยังเหลือเวลาให้พอจะเช็กอิน เขายังคงทำหน้าที่คนยกกระเป๋าไป

สัญญาเมื่อถึงที่ รอนหงษ์สาวเข้าไปด้านในที่פקผู้โดยสารแล้วจึงกลับ

ญามีอากลับบ้านในรอบแปดปี ปกติบิดาจะเป็นคนเดินทางมาหาเธอ ที่นี้เวลาคิดถึง หงษ์สาวตื่นตื่นกับการเดินทาง แต่ก็อดเหลียวหลังอย่าง อาลัยไม่ได้ อย่างไม่ก็ในช่วงชีวิตหนึ่งที่ล้ำค่าของเธอ รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า ก่อนเธอจะเก็บมันกลับและมุ่งตรงไปสู่อนาคตที่อยู่

บ้านเกิดและบิดา...

ญามีอาเคยเป็นเด็กหญิงตัวน้อยที่มีครอบครัวสมบูรณ์ แต่เพราะอุบัติเหตุถึงสองครั้งสองคราที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันกับครอบครัว ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป อุบัติเหตุครั้งแรกในวัยเด็กคร่าชีวิตมารดาของเธอ และอุบัติเหตุครั้งที่สอง...หรือจริงๆ แล้วต้องเรียกว่าตั้งใจฆ่าเมื่อแปดปีก่อนก็เกือบพรากชีวิตบิดาเธออีกครั้ง

ตอนนั้นเธอจึงเหลือเพียงบิดาเป็นครอบครัวคนเดียวที่เหลืออยู่ ดิที่ทำงานยังคงแข็งแรง แม้อุบัติเหตุคราวนั้นจะสร้างความบอบช้ำแก่ร่างกายจนต้องเสียขาไปข้างหนึ่ง แต่ก็เพราะเหตุนั้น ญามีอาในตอนนั้นจึงเลือกเรียนแพทย์เพื่อจะได้ดูแลบิดาในยามแก่เฒ่า วันนั้นเธอกลายเป็นแพทย์สาวเต็มตัวพร้อมที่จะกลับไปหาท่านแล้ว

ญามีอาปิดตาลงเพื่อเก็บแรงสำหรับการเดินทางที่ยาวนาน หงษ์สาวสอดมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายใบเล็ก ลูบคลำสร้อยซึ่งมารดาให้ก่อนจากไป ซ้ำๆ อย่างที่ทำก่อนนอนทุกคืน เหมือนกับว่าสร้อยเป็นฝ่ามือบอบบางของท่าน เหมือนเธอได้สัมผัสมารดาอีกครั้ง แล้วจึงเข้าสู่ห้วงนิรหาในเวลารวดเร็ว

ราวกับว่ามีบางสิ่งบางอย่างรอให้เธอหลับตาอยู่ตลอดเวลา

๒

ฝันที่เหมือนจริงเกินไป

แสงอาทิตย์ร้อนแรงแทงทะลุหลังคาไปตอตั้งซึ่งสานต่อกันเป็นแพสำหรับบังแดดบังฝน เส้นแสงเรียวยาวสาดส่องผ่านรูเล็กๆ หลายต่อหลายรูซึ่งเกิดจากอายุการใช้งานที่ยาวนานเป็นแนวทแยง เมื่อจับจ้องจะเห็นเม็ดฝุ่นเล็กๆ ลอยตกลงในอากาศ พอลมโชยผ่านช่องหน้าต่างบานเล็กที่ทำจากไม้ไผ่เข้ามา เม็ดฝุ่นเหล่านั้นก็กระจัดกระจายคล้ายเริงระบำล่อไปกับเสียงหวีดหวิวเบาๆ ของสายลม

ฉ้ามืดอากะพริบตาปริบๆ งุนงนกับสภาพตรงหน้า หญิงสาวแน่ใจว่าชั่วอึดใจก่อนหน้าที่ยังอยู่บนเครื่องบิน มือคล่ำสร้อยมารดาอย่างเคยชิน แต่เพราะอะไร แคंपริบตาเดียวห้องโดยสารก็กลายเป็นกระท่อมไม้ไผ่ มันรูปทรงคล้ายตัวแอล มองไปทางไหนก็เห็นแต่ความคับแคบแออัด

ด้านซ้ายมือเป็นพื้นที่ว่างคล้ายจะไว้รับแขก ตรงนั้นมีโต๊ะทำงานขนาดกลางตั้งอยู่หนึ่งตัว บนโต๊ะเต็มไปด้วยสมุดและหนังสือเล่มหนาๆ สี่ห้าเล่ม มุมขวาบนของโต๊ะมีแจกันกลางเก่ากลางใหม่ ในนั้นมีกิ่งไม้ที่น่าจะเคยมีดอกอะไรสักอย่างประดับอยู่ เพียงแต่เวลานี้แห้งเหี่ยวร่วงโรยจนหมดแล้ว ช่างๆ

กันมีกระบอกใส่ของทำจากไม้ไผ่ ในนั้นมีแท่งไม้รูปทรงแปลกๆ เหมือนจะเป็นดินสอสมัยเก่าเสียบอยู่หลายแท่ง หรือมันอาจจะไม่ใช่ดินสอเธอเองก็ไม่ค่อยแน่ใจนัก หลังโต๊ะตัวนั้นมีเก้าอี้ไม้วางอยู่อีกที

ด้านขวามือเป็นพื้นที่ครัว เตาสามขาตั้งอยู่บนกองซีเมนต์ในกระเบื้องดินทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ช่างๆ เตามีกาต้มน้ำที่หน้าจะถูกใช้งานมานานจนกลายเป็นสีดำ คู่กับหม้อใบเล็กที่แฉกไฟไว้ครึ่งหนึ่ง ไอน้ำจางๆ ลอยขึ้นจากหม้อ เมื่อลองสูดกลิ่นเข้าไปก็พอจะได้ไม่ยากกว่าภายในนั้นเป็นยาที่เคี้ยวจนได้ที่ เพียงไต่กลิ่น ความขมปร่าเล็กๆ ก็กำจายในลำคอโดยไม่ต้องดื่มเข้าไปสักหยดเดียว

ญามืออีกกลิ่นน้ำลายที่จู่ๆ ก็ฟัดคอดังอีก สมัยเด็กมารดาเคยต้มยาลักษณะนี้ให้เธอดื่มอยู่บ่อยครั้ง ท่าน้ำก็จะบอกว่าการดื่มยาอุ่นๆ ร่างกายจะดูดซึมได้ดี โรคภัยหายขาดได้ง่าย ถึงรสชาติจะขมจนอยากกัดปากแฉ่งๆ แต่มันก็ได้ผลดีอยู่ร่ำไป กลิ่นยาจึงยังอวลอยู่ในความทรงจำไม่จาง

หญิงสาวละสายตาจากรอบข้างอันชวนตื่นตระหนกกลับมาสำรวจรอบกายตนเองที่น่าประหลาดไม่แพ้กัน เธอกำลังนั่งอยู่บนเตียงนอนไม้ที่ปูทับด้วยที่นอนไม่หนา แต่กลับมีผ้าคลุมผืนหนาคลุมทับบนร่างของเธออีกที ผ้าคลุมสีน้ำตาลค่อนข้างซีดจาง มีรอยปะชุนหลายจุด เห็นได้ชัดว่าใช้งานมานานไม่แตกต่างจากสภาพของกระท่อมหลังนี้ แต่ถึงอย่างนั้น กลิ่นของมันกลับสะอาดเหมือนผืนแดดจัดๆ มาไม่นาน เสียแต่ว่า...มันกำลังคลุมอยู่บนร่างกายของเธอที่เพิ่งจะรู้สึกได้เดี๋ยวนี้ว่ากำลังปะทุด้วยอุณหภูมิที่สูงกว่าปกติ

“แต่ๆๆ”

แค่รู้สึกได้ว่ากำลังเป็นไข้ ร่างกายก็ประท้วงออกมาเป็นการไอทันที ญามือเอื้อมถึงกับต้องกุมหน้าอกที่แสบร้อนไปหมด ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงสนทนาจากด้านนอก

“น่าจะฟื้นแล้ว ผู้กองจะเอาอย่างไรกับนางดีครับ” เสียงแรกถามขึ้น

น้ำเสียงไม่แข็งกร้าว แต่ฟังดูร่อนรอนอยู่ไม่น้อย อย่างกับว่าหญิงสาวภายในห้องคือสิ่งแปลกปลอมที่ต้องเร่งจัดการให้เร็วที่สุด

ไร้เสียงตอบกลับอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเสียงเข้มจะดังขึ้น เสียงนั้นหนึ่งลิกราวกับจะทำให้คนฟังรู้สึกเหมือนถูกราดรดด้วยน้ำเย็นจัด และปล่อยให้ความเย็นนั้นกัดเซาะจากศีรษะลงไปตามแนวสันหลังกระทั่งถึงปลายเท้า

“ขึ้นอยู่กับคำตอบของนาง”

“นางคงไม่พูดความจริงแน่” เสียงแรกเอ่ยแย้งทันควัน

เมื่อสัปดาห์ก่อนกลุ่มหมู่บ้านบางที่โกลถูกทิ้งระเบิด หัวหน้าของเขาคงพาหน่วยก่อการฯ มาเผ่าระวังที่กลุ่มหมู่บ้านบางพะโด เพราะคาดว่าเป้าหมายต่อไปที่ทางการจะผลาญให้ราบเป็นหน้ากลองจะต้องเป็นที่นี้ แล้วก็จริงตามนั้น ทางการทิ้งระเบิดที่กลุ่มหมู่บ้านบางพะโดในอีกสามวันถัดมา

หัวหน้าซึ่งซุ่มโจมตีเครื่องบินทิ้งระเบิดของทางการอยู่หลายวันเด็ดปีกเครื่องบินลำแรกได้อย่างสวยงาม แต่ไม่ทันจะครึ่งวัน เครื่องบินอีกลำกลับไล่ตามมาในทิศทางตรงกันข้าม โชคดีที่ไม่หลุดไปจากการคาดการณ์ของหัวหน้า เครื่องบินลำที่สองจึงเหลือเพียงกระสุนพุ่งทะลุขึ้นไปเด็ดปีกมันลงมา ทว่าจู่ๆ ในเสี้ยวเวลาที่ลั่นไกหญิงสาวปริศนาก็โผล่เข้ามา ทำให้วิถีกระสุนที่ควรจะไปพลาดเป้า เครื่องบินลำนั้นไม่ขัดข้องในนัดเดียว ทั้งยังโจมตีกลับหนักหน่วง ทั้งหมู่บ้านกลายเป็นทะเลเพลิง ถึงทหารจะเกณฑ์ชาวบ้านให้หนีไปหลบภัยตั้งแต่เนิ่นๆ อยู่ก่อนแล้วจึงมีเพียงไม่กี่คนที่บาดเจ็บล้มตาย แต่บ้านช่องที่วอดวายก็เป็นความสูญเสียที่ไม่ควรเกิดขึ้น

“ข้ารู้” เธอไม่พูด เขาก็แค่ทำให้เธอพูด

ร้อยแปดพันวิธี อยู่ที่ว่าเธอจะเอาหนึ่ง สอง หรือทั้งหมดนั้น เขาไม่มีทางอ่อนข้อแม้ว่าจะเป็นสตรี

แม่เหล็กแห่งหน่วยก่อการฯ หน่วยที่ทางการเรียกด้วยชื่ออันชั่วร้ายว่า ‘กลุ่มก่อการเผด็จการ’ ไม่ใช่ชื่อที่สู้มาได้มา แต่เขาแลกมันด้วยเลือด ด้วย

เนื้อ ด้วยคำว่าแนวหน้าที่คอยต่อต้านขับไล่ทางการ คำจูนเป็นกระดุกสันหลัง
ป้องกันให้หน่วยก่อการฯ มั่นคง ผู้หญิงอันตรายเพียงคนเดียว ทำไมเขาจะ
ผ่านเธอไปไม่ได้

ต่อให้วันนี้เธอไม่เปิดปาก เขาก็จะง้างปากเธอและงัดเอาความจริง
ทั้งหมดออกมา

ตึกๆ

หัวใจญามีอาเต้นรัวเร็วหนักหน่วง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

ถ้าจับใจความไม่ผิด ตอนนี่เธอกำลังตกที่นั่งลำบาก กลายเป็นสเปาย
ที่คนข้างนอกหมายหัว ฝ่ายนั้นจะทำทุกทางให้เธอคายความลับ แต่ว่าเธอ
ไม่มีความลับอะไรจะคาย และเขาคงไม่มีทางเชื่อ!

ทำไมเธอถึงมาอยู่ตรงนี้!

ญามีอากริตร้องลั่นในใจ ไม่อาจอ้าปากถามหาความจริงแม้แต่คำเดียว
ได้แต่กลักริ้นมันลงท้องและลนลานลงจากเตียงก่อนที่ชายด้านนอกจะเข้า
มา เธอก้าวเดินอย่างทุลักทุเลเพราะร่างกายเจ็บป่วยและอ่อนแอ เกราะห้ซ้
กรรมซัด...กระท่อมหลังนี้เล็กและคับแคบเกินไป ไม่มีที่ใดจะซ่อน กวาดตา
เพียงรอบเดียวก็เห็นหมดทุกสิ่งอย่าง ถึงตัวเธอจะเล็ก แต่ซ่อนตัวในที่
คับแคบเช่นนี้อย่างไรก็ไม่มิด

ตายแน่ๆ คราวนี้ มองอย่างไรก็ไม่เห็นทางรอดเลย...

ญามีอาอยากร้องไห้ ถ้าเธอตายอยู่ที่นี้ บิดาจะอย่างไร

ไม่ได้ ตายไม่ได้

ญามีอาอุทธรณ์อย่างไร้เสียง บิดามีเธอเป็นลูกคนเดียว อยากรู้
ต้องกลับไป

หญิงสาวกวาดตามองกระท่อมคับแคบอีกหน เธอเห็นหน้าต่างไม้ไผ่
บานเล็กกว้างแค่ศอกกว่าๆ ความยาวก็ไม่หนีจากกันมาก ถ้าจะใช้เป็นทาง
ออกคงลำบากน่าดู แต่ถ้าไม่ใช่ทางนี้ เธอก็หมดหนทางแล้ว

อย่างนั้นก็...

แต่นอกหน้าต่างจะมีอะไรอยู่บ้าง ถ้าเป็นกับดักเล่า...

ตึง!

ไม่ทันแล้ว!

ทันทีที่มีเสียงดังตรงประตูญามีก็อาเล็กล้มแล้วตัดสินใจถลาไปยังหน้าต่างบานนั้น รวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดตะเกียกตะกายออกไป เลี้ยวหน้าที่ประตูเปิด เกรว่งเล็กก็กลับไปจากช่องหน้าต่าง

“หายไปไหน”

“อะไรหายครับผู้กอง”

“นางหายไปแล้ว”

“จะเป็นไปได้อย่างไรครับ”

“ค้นหาให้ทั่ว เป็นต้องเห็นตัว ตายต้องเห็นศพ” ชายหนุ่มเดินไปจับขอบหน้าต่าง ซะโงกมองเบื้องล่างแล้วส่ายหัว “จับเป็นไม่ได้ก็อนุญาตให้จับตาย สบายต่อให้ไม่ได้ความลับใด ก็ดีกว่าปล่อยให้มันรอดไปได้”

แกร๊ก!

เสียงลับเซพีนดังกึกก้อง ญามีอาที่จมอยู่ในความมืดมืดสะดุ้งเฮือก ลื่นไปทั้งตัว

“คุณ เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินสอบถามด้วยท่าทางเป็นห่วง

ญามีอาโกลยอากาศเข้าปอดจนหน้าอกระเพื่อม

“มะ...ไม่เป็นอะไรค่ะ แค่...แค่ฝันร้าย”

ฝันร้ายยิ่งกว่าทุกครั้ง ฝันที่เหมือนจริงมากขึ้นทุกทีจนเธอหวาดกลัวแล้ว

“ต้องการน้ำหน่อยไหมคะ” เห็นใบหน้าผู้โดยสารไม่มีสีเลือด ใจเธอก็ตกไปที่ตาตุ่ม

“ค่ะ ขอบคุณค่ะ” ญามีอาล่ำคอแห้งผาก มันเหมือนเธอเอาอาการ

ป่วยในความฝันกลับมาด้วย

“ยาต้มค่ะ เตี้ยวติจันกลับมาชะคะ” พนักงานต้อนรับสาวยื่นยาต้ม
ให้เธอ ก่อนจะเดินหายไ้ทางครัว

ญาติอากวาดมองห้องโดยสาร อากาศหนาวดวงใจมจนเธอสะท้าน
มือจับกันแน่น ไม่กล้าปิดตาลงอีก

กลัวว่าภาพตรงหน้าจะเปลี่ยนไปเป็นกระท่อมหลังนั้นอีกครั้ง

๓

ความนัยจากภาพเก่า

“มีอา มีอา ญามีอา!”

“พะ...พ่อ! หนูตกใจหมด”

ญามีอาผวาเฮือก เกือบกระโดดตอนถูกบิดาคำว่าแซน หากทำนไม่ดึง เธอไปกอดเสียก่อนคงได้ลั่นไปทั้งตัว

“เป็นอะไร พ่อเรียกเท่าไรก็ไม่ได้ยิน” ลูกสาวเขาเอาแต่เดินเหม่อ ทั้งโบกมือ ทั้งตะโกนเรียก อีกฝ่ายก็ทำเหมือนไม่ได้ยิน “ลูกเป็นอะไร เมาเครื่องหรือไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

ชโยดมดันลูกสาวออกจากอก มองซ้ายทีขวาที ก่อนจะจับจ้องหน้าซีดเขียวของลูก

ญามีอาส่ายหน้า “เปล่าค่ะ มีอาไม่ได้เป็นอะไร ก็แค่คิดเรื่อยเปื่อยไปหน่อย พ่อมาได้ไงคะ ไหนว่าวันนี้มีประชุมตึก เลยมารับหนูที่สนามบินไม่ได้”

พอหายตกใจและเห็นหน้าบิดาชัดๆ ความหวาดกลัวและฟุ้งซ่านต่างๆ ก็ทุเลาลงไปมาก

“คิดถึงหนูจนทนไม่ไหวใช่ไหมคะ” ทั้งที่ขอบตาร้อนผ่าว แต่เธอไม่
 ยากจะอแงทันทีที่พบหน้าพ่อ ญามีอาสวมกอดร่างอวบของบิดาบ้าง สอง
 มือประสานกันที่แผ่นหลังนุ่มๆ รับรู้การมีอยู่ของท่านที่ไม่ใช่ความฝัน “มีอา
 คิดถึงพ่อจังเลยคะ”

ในที่สุดเธอก็กลับมาถึงบ้านแล้วจริงๆ

“พ่อก็คิดถึงมีอา” คิดถึงมากจนวันนี้ทั้งวันไม่เป็นอันทำอะไร ซโยดม
 เงยหน้าหัวเราะเบาๆ แปะตี่ที่ต้องอยู่กับคนละซีกโลกช่างไม่สนุกเอาเสียเลย
 “ไป พ่อพาไปกินของอร่อย”

“มีอาอยากไปกินร้านนั้น ร้านที่เราเคยไปกันสามคน” สมัยมารดายังมีชีวิตอยู่ ครอบครัวเธอมีร้านอาหารประจำที่มักจะไปรับประทานสัปดาห์
 ละครั้ง ที่นั่นอาหารอร่อยและยังเป็นอาหารต้นตำรับतालुลาที่มารดาของเธอ
 ชอบ

จริงๆ แล้วญามีอาเป็นลูกครึ่งไทย-तालुลา พ่อเป็นคนไทย ส่วนแม่
 เป็นชาวतालुลา^๑ ก่อนจะเสียท่านไป ครอบครัวเคยไปอยู่ที่तालुลาหลาย
 ปี ไป-กลับระหว่างไทยกับतालुลา ภาษาतालुลาจึงไม่ยากสำหรับเธอสักนิด
 พูดและเขียนได้พอๆ กับภาษาไทย

“พ่อก็อยากไป แต่ร้านนั้นไม่ได้อยู่ที่เดิมแล้วนะ”

“ทำไมล่ะคะ อยู่ตรงนั้นก็ออกจะขายดี มีอาจำได้ว่าคนเต็มร้านตลอด”
 ร้านอาหารतालुลาในไทยมีไม่มาก ร้านประจำของครอบครัวเธอจึง
 โต๊ะเต็มอยู่ตลอด จะไปแต่ละครั้งต้องจองล่วงหน้า

“นั่นมันกี่ปีมาแล้วเล่า” ถ้าจำไม่ผิด ร้านนั้นย้ายไปที่ใหม่หลังจาก
 ลูกสาวเขาไปเมืองนอกไม่ถึงครึ่งปี เพราะคนใช้บริการเยอะทุกวันอย่างที่
 ลูกสาวเขาว่านั้นละ เจ้าของร้านจึงจำเป็นต้องขยายร้านออกไป และหาทำเล
 ที่เหมาะสมกว่า “โลกเปลี่ยนไปทุกวัน เขาก็ต้องเปลี่ยนไปตามยุคสมัย”

^๑ รัฐสมมุติ ไม่มีอยู่จริง

“ขอแค่รสชาติยังเหมือนเดิม มีอากีโอเคอะ มีอออยากไป” นอกจากคิดถึงอาหารแล้ว เธอยังคิดถึงมารดาด้วย

ชโยดมพยักหน้า มีหรือจะไม่เข้าใจลูกสาว “รับประกันว่ายังเหมือนเดิม ด้วยเกียรติของนายชโยดมเลย”

เขาเองก็คิดถึงภรรยาผู้ล่วงลับ จึงไปร้านนั้นบ่อยครั้ง ถึงสถานที่จะเปลี่ยนไป แต่เจ้าของร้านก็ยังคงบรรยากาศและรสชาติอาหารไว้อย่างเดิม

“งั้นด้วยเกียรติที่มีอาแบกไว้ไม่ให้ไหวของพ่อ วันนี้มีอาจะกินให้เดินกลับบ้านไม่ให้ไหวไปเลย”

“กลับไม่ให้ไหว พ่อจะแบกมีอากลับบ้านเอง” แม้จะมีขาจริงเพียงข้างเดียว แต่ขาเทียมที่ใส่มาหลายปีก็ทำหน้าที่ได้ดีไม่แพ้ของจริง ลูกสาวเพียงคนเดียว ต่อให้ต้องอุ้มไว้กับอกตลอดเวลาชโยดมก็ไม่หวั่น

“ก็เพราะแบบนี้มีอาถึงรักพ่อที่สุด” เพราะมีบิดาที่รัก เธอจึงเติบโตมาอย่างไม่ขาดความอบอุ่น

ญามีอาคล้องแขนและจูบหัวไหล่ท่านเบาๆ

ชโยดมหัวเราะว่า “ก็เพราะแบบนี้ พ่อถึงคิดถึงเราใจจะขาด”

และรักอย่างไม่มีเงื่อนไข เขาหอมกระหม่อมลูกแล้วพากันก้าวออกจากสนามบิน

“นี่อะไรเหวอคะพ่อ”

ญามีอาถามขณะดูภาพถ่ายเก่าๆ บนผนังร้านอาหาร จะว่าเป็นของตกแตงก็ดูไม่ค่อยพิสมัย แต่กลับมีมนตร์ขลังบางอย่างที่ไม่อาจมองข้ามเหมือนเธอจะไม่เคยเห็นภาพถ่ายเหล่านี้ที่ร้านอาหารประจำของครอบครัวมาก่อน

“รูปสมัยสงครามกลางเมืองนะ เจ้าของร้านเขาเป็นคนตาตุลา เคยเป็นทหารของหน่วยก่อการฯ สมัยนั้นยิ่งใหญ่เอาการเลยนะ ทางการกลัวหัวหดเลยทีเดียว” ชโยดมอธิบาย เขาเองก็เพิ่งจะได้รู้เรื่องราวของเจ้าของร้านเมื่อ

ไม่นานมานี้ ทั้งที่เป็นลูกค้ามาสิบกว่าปี

“สงครามกลางเมือง...”

ญามีอาวุโสสู้ศึกคุ้นเคยแปลกๆ มารดาของเธอเป็นคนตาตุลา แต่ก็ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดา เป็นถึงลูกสาวคนสำคัญของนายพล คนโปรดของจ๋อปา^๒ คนก่อน เกือบได้เป็นจ๋อปามี^๓ หากไม่มาพบรักกับบิดาเธอเข้า คนตาตุลาไม่นิยมคลุมถุงชน อาจมีหมั้นหมายไว้บ้าง แต่หากถึงเวลาหนุ่มสาวไม่ชอบพอกันก็สามารถตกลงกันได้

“พ่อหมายถึงสงครามที่เกิดขึ้นภายในระแวกคะ แล้วสงครามนั้นเกิดตอน พ.ศ. อะไรคะ”

“ถ้าพ่อจำไม่ผิด น่าจะ พ.ศ. ๒๕๑๔ ถึง ๒๕๒๔ นะ”

“สิบปีเลยหรอคะ ยาวนานขนาดนั้นเชียวนะ!”

“ไม่มีใครยอมใครยังงี้ละ และก็คงยอมไม่ได้ด้วย ต่างฝ่ายต่างก็มีเหตุผลของตัวเอง” เหตุผลที่คิดว่าดีกว่าและถูกต้องกว่าของฝ่ายตรงข้าม ประวัติศาสตร์ก็มักจะมีคำถามจากคนรุ่นหลังอยู่เสมอ นั่นละ มันเป็นเรื่องธรรมดาเพราะต่างคนต่างมองจากต่างเวลา ต่างสถานะและเหตุผล

“เพราะแบบนั้น ประชาชนตาตุลาเลยต้องลำบากกันไปหมด”

สงครามมีอะไรดีบ้าง...ญามีอาอดตั้งคำถามไม่ได้

“บางครั้งความลำบากก็ไม่ใช่ความลำบากหรอกลูก” ซโยตมเองก็เคยคิดเช่นเดียวกับลูกสาว แต่พอมองจากตอนนี้ มองเข้าไปในมุมของคนในยุค นั้นตามหลักการ Empathy^๔ สิ่งนี้อาจจะไม่ใช่ความลำบาก แต่พวกเขายินยอมพร้อมใจจะให้สิทธิสภาพเกิดขึ้น เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต “หากมันคือสิ่งที่เขาอยากให้เป็น เต็มใจให้เป็น เพราะมันจะทำให้ชีวิตดีขึ้น ประชาชนก็คงยินยอมลำบากเช่นนั้น มันอาจจะคุ้มค่ามากกว่าไม่ทำอะไรเลย”

^๒ กษัตริย์ หรือผู้นำผู้ยิ่งใหญ่

^๓ ราชนิน หรือ ภรรยาผู้นำ

^๔ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น

“พ่อพูดเหมือนเคยอยู่ในตอนนั้นเลยนะคะ” ญามีอาหันมองหน้าบิดา ดวงตาทำเนย้มและเอ่ยที่เล่นที่จริง “พ่ออาจไม่เคย แต่มีอาอาจจะเคยก็ได้ เราเกิดหลังปี ๒๕๒๔ นี่นา ใครจะไปรู้ว่าตอนนั้นลูกสาวพ่อเป็นใคร”
“...”

บิดาเพียงหยอกล้อ แต่ญามีอากลับนิ่งงัน เพราะบางอย่างในคำพูดทำนสะกิดให้เธอนึกถึงความฝันที่เหมือนจริงเกินไปตอนที่อยู่บนเครื่องบิน ความฝันที่เริ่มจะชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ตลอดแปดปีที่ผ่านมา

หรือว่าเธอจะเคยอยู่ที่นั่นในตอนนั้น!

“เป็นอะไรมีอา” ซโยตมถาม จู่ๆ ลูกสาวก็หนีไปอีกแล้ว

“เปล่าค่ะ” ญามีอาไม่รู้แล้วว่าตั้งแต่กลับมาถ่ายหน้าให้บิดาไปกี่ครั้ง เธอหันกลับไปมองภาพ “พ่อพอมีหนังสือเกี่ยวกับเรื่องราวในตอนนั้นบ้างไหมคะ มีอาอยากลองศึกษาดู ยังไงก็บ้านเกิดแม่”

“มีสิ ไปถึงบ้านพ่อจะเอามาให้ มีหลายเล่มเชียวละ” เขาเองก็เคยอยากศึกษาเกี่ยวกับบ้านเกิดภรรยา จึงเป็นที่มาของหนังสือเหล่านั้น ซึ่งหากไปหาในตอนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว

“ดีจัง มีอาคิดว่าจะหายากเสียอีก แล้วในนั้นมีใครเด่นๆ พอลจะเอามาทำหนังสือประวัติได้ไหมคะ”

ซโยตมนิ่งไปครู่หนึ่ง “เยอะเชียวละ อยู่ที่ว่ามีอาสนใจฝ่ายไหน”

“มีทหารฝ่ายไหนสวมชุดสีน้ำตาลไหมคะพ่อ และทหารในรูปพวกนี้ใส่ชุดสีอะไรกันหะคะ” เนื่องจากเป็นรูปขาวดำ จึงไม่อาจมองเห็นสีกันได้ ญามีอาพยายามหาความโดดเด่นในภาพมาสักพัก แต่ก็ยากเต็มที

“น้ำตาล ทหารในรูปพวกนี้คือทหารจากหน่วยก่อการฯ ตอนนั้นหน่วยก่อการฯ ใส่ชุดสีน้ำตาล ทางกรใส่ชุดสีดำ”

“งั้นหน่วยก่อการฯ มีใครเด่นๆ บ้างหะคะ”

“เด่นสุดก็ต้องนายพลเซลลา เขาเป็นผู้นำหน่วยก่อการฯ รวบรวมประชาชนเข้าป่าเพื่อต่อต้านทางการ วิศวกรรมของเขาก็เก่งเชียวละ”

นายพล... ญามีอาสายหน้า เธอจำได้ว่าชายคนนั้นถูกเรียกว่าผู้กอง ถ้าเทียบยศก็เป็นร้อยเอก

“มีแค่คนเดียวหรือคะ”

“ดูลูกสนใจเรื่องนี้ดีนะ”

“อ้อ...” ถ้าบิดาไม่ทัก ญามีโอก็นึกไม่ถึงว่ากำลังให้ความสนใจชายใน ความฝันคนนั้นขึ้นมาจริงจังแล้ว “ก็พอเล่าได้น่าสนใจนี่คะ มีโอก็อยากรู้ว่า ประชาชนในตอนนั้นเขาคิดอะไรกัน แล้วสรุปมีใครเด่นๆ อีกไหมคะ”

อย่างไรเธอก็อยากรู้อยู่ดีว่าสิ่งที่ฝันเป็นแค่ความฝัน หรือเป็นแค่ จินตนาการของเธอเองจริงหรือไม่

“มีอีกคน คนนี้เด่นไม่แพ้นายพลเซลาเลยละ แต่เสียชีวิตเขาเสียชีวิต ก่อนสงครามจะสงบ อาจจะพูดได้ว่าเพราะการเสียชีวิตของเขา ทำให้สงคราม ยุติก็เป็นได้”

“ขนาดนั้นเชียว เขาคือใครหรือคะ”

“มีอียิง...”

“สวัสดีครับคุณชโยดม ไม่ได้แวะมาพักใหญ่เลยนะครับ” ชายชราคน หนึ่งเดินออกมาจากหลังร้าน เขาทักลูกค้าประจำที่แวะเวียนมารับประทาน อาหารและเป็นเพื่อนคุยกับเขามาช้านาน

ชโยดมที่กำลังคุยกับลูกสาวหันไปหาและทักทายอีกฝ่ายอย่างคุ้นเคย “ช่วงนี้งานยุ่งนิดหน่อยนะครับ เลย์ไม่ค่อยได้มา ลุงฝันสบายดีนะครับ นี่ ลูกสาวผม แกเพิ่งกลับจากต่างประเทศเลยพามากินข้าว”

“สวัสดีค่ะ” ญามีอาไหว้ทักทายผู้มาใหม่ ชายชราตรงหน้าดูสูงวัยตาม อายุ แต่ร่างกายดูแข็งแรงกว่าคนวัยเดียวกันอยู่มาก ดูๆ ไป ผมสีดอกเลา ก็ขับให้ใบหน้าของเจ้าของร้านดูเด็กกว่าอายุอยู่หน่อย

“ลุงดูแก่ใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ คุณลุงยังดูหนุ่มอยู่เลย” เธอเฉลลจ้องใบหน้าชายชราจนถูก จับได้เสียนี่

ญามีอาย้มกลบเกลื่อน โดยไม่รู้ว่ที่อีกฝ่ายจับได้ก็เพราะเขาจ้องเธอ
ไม่วางตาเช่นกัน

“ก็ชมคนแก่ไป แต่ลูกสาวคุณชโยดมสวยนั้กะครับ”

“ขอบคุณครับ แก่ได้แม่มาเยอะ ถ้าได้ผมคงจะขี้ริ้วกว่านี้”

“ไม่หรอก ไม่แน่ๆ คุณชโยดมออกจะคมคาย ได้คุณไม่มีทางขี้ริ้ว
วันนี้อยากกินอะไรเป็นพิเศษละครับ ผมจะเข้าครัวให้”

“ผมมาถู่วันจริงๆ” ชโยดมหัวเราะพอกพอกใจ แล้วถามญามีอา
“อยากกินอะไรมีอา ลุงผันแกไม่เข้าครัวเองบ่อยๆ นะ”

“เหมือนเดิมค่ะพ่อ” เหมือนตอนที่มารดาขังอยู่ สองพ่อลูกรู้จักกัน

ชโยดมยิ้มรับ หันไปสั่งอาหารอย่างคล่องแคล่ว บางจานที่เคยได้
รับประทานเปลี่ยนชื่อไปแล้ว แต่เขาก็ยังจำได้และสั่งมันโดยไม่ต้องใช้ใบเมนู

“รอสักครู่ะครับ ถ้ามีอะไรอยากได้เพิ่มเติมก็เรียกเด็กมาสั่งเพิ่ม
ได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ” ผันจดเมนูอาหารแล้วกลับไปด้านหลังร้าน

ไม่มีใครเห็นว่าขาที่ยังแข็งแรงมากของเขาอ่อนแรง ชายชราค่อยๆ
ทรุดนั่ง พืมพำไม่ได้ศัพท์อยู่หลายคำ

“เหมือน...เหมือนจริงๆ”

อาหารค่ำแสนอร่อย ได้รับความกับบุคคลที่คิดถึง บรรยากาศจึง
อบอุ่นไปด้วยความสุข ญามีอากลับมาถึงบ้านอย่างอึมอึม หมึงสาวอาบ
น้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอน นั่งทาครีมบำรุงผิวอยู่หน้ากระจก บิดาก็
เกาะประตูก่อนจะเข้ามา

“พ่อมาคว่ำมีอาขาดเหลืออะไรไหม” ชโยดมเดินมายืนข้างลูกสาว

“ไม่ค่ะพ่อ ไม่ขาดอะไรเลย ที่พ่อเตรียมไว้ให้ดีมาก ๆ แล้วค่ะ...นั่น
พ่อถืออะไรมาด้วยคะ” ญามีอามองเลยไปที่กล่องสี่เหลี่ยมในมือบิดา ชมวด
คิ้วน้อยๆ เพราะเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“อ้อ...” ชโยดมดึงของด้านหลังออกมา มันคือกล่องเครื่องประดับ

สีม่วงเข้ม

“ของใครคะ ให้มีอาเธอ” บิดาเงยบเธอจึงถาม ซึ่งเขาก็พยักหน้า

“พ่อจะเอามาถามว่ามีอาจะรับไหม”

“ทำไมถามมีอาล่ะคะ”

“คือ...” ซิโยดมออีกอึก แต่แล้วก็เล่าความเป็นมาของเครื่องประดับใน
กล่องให้ลูกฟังอย่างละเอียด

ของชิ้นนี้เป็นมรดกจากจ๋อปาคนปัจจุบัน มอบให้เพื่อหมั้นหมาย
ลูกสาวของเขากับบุตรชายคนโตของเจ้าตัว ซึ่งก็คือญามีอา กับผู้สืบทอดคน
ปัจจุบันของตาลูลา

“เขาไม่ได้บังคับอะไรเรา เพียงแต่แม่เคยผิดสัญญาหมั้นหมายก็เพราะ
พ่อมาหนหนึ่งแล้ว คราวนี้ถึงเขาไม่พูดถึงเสียที พ่อจึงไม่อาจดูตายได้ ถ้ามีอา
เต็มใจ เราจะรับหมั้น แต่ถ้าไม่ พ่อจะเป็นคนส่งคืนของหมั้นนี้แทนลูกเอง”

เพราะเหตุผลนี้ เขาจึงต้องถาม...

“พ่อเคยเจอตาเนชา^๕ไหมคะ”

ญามีอาขึ้นไปชั่วคราว ตกใจที่จู่ๆ ก็มีคู่หมั้นกะทันหัน แต่ด้วยความ
ไม่ใช่คนไร้เหตุผลจึงทำใจยอมรับได้ง่าย และเข้าใจเหตุผลที่บิดารับเครื่อง
ประดับชิ้นนี้ไว้ตั้งแต่ต้น

“นานแล้ว แต่ก็เคย ตาเนชาเป็นผู้ชายที่มีความเป็นผู้นำมากทีเดียว
ในสายตาพ่อ ภรรยาของเขาอาจจะไม่ได้ถูกทะนุถนอมอย่างดีที่สุด แต่
เกียรติยศอันสูงสุดจะต้องไม่ขาดตกบกพร่องสักเสี้ยวเดียว”

ด้วยความเป็นผู้นำ อาจมีบ้างที่ละเอียดบุคคลข้างกาย แต่คนประเภท
นี้จะไม่ทอดทิ้งคนของตนยามลำบากและจะเชิดชูคนของตนอย่างถึงที่สุด

“พ่อเห็นด้วยไหมคะ ถ้ามีอาจะแต่งงานกับเขา”

“พ่อแค่อยากให้มีอามีความสุข ถ้าเป็นความสุขของลูก พ่อเห็นด้วย

^๕ ผู้สืบทอด

ทุกอย่าง”

“งั้นถ้ามีอาจะขอไปพบเขาก่อน ค่อยตัดสินใจ พ่อจะอนุญาตใหม่คะ”

ญามีอาอยู่ต่างประเทศมาหลายปี ย่อมได้รับวัฒนธรรมตะวันตกมาไม่น้อย เธอเข้าใจเหตุผลของการแต่งงาน แต่ก็อยากจะให้ทุกอย่างแก่ชายที่เธอรักโดยไร้เหตุผลเช่นกัน หากสามารถพบเขาก่อนได้และพึงพอใจกัน การแต่งงานก็ดำเนินต่อ แต่หากเธอพบว่าทั้งเขาและเธอต่างไม่พอใจซึ่งกันและกัน หรือเขามีคนในใจแล้ว เธอก็จะคืนของหมั้นและอิสรภาพแก่เขาอย่างมีศักดิ์ศรี

“มีอาอยากไปตาลูกลางนั้นหรือ”

“คะ มีอาอยากไป มีอารู้ว่าตอนนีที่นั่นไม่ค่อยปลอดภัย แต่ก่อนจะกลับมา มีอาตั้งใจจะไปเป็นแพทย์อาสา ช่วยเหลือผู้คนแถวชายแดน ลักสองสามเดือนอยู่แล้ว ถ้าพ่ออนุญาตมีอา ก็อยากไปที่นั่นอีกสักครั้ง”

ครอบครัวของเธอเคยอาศัยอยู่ตาลูลา ความทรงจำต่างๆ อาจเลือกรางไปบ้าง แต่ความผูกพันยังคงฝังรากลึกในใจ

“ถ้ามีอาอยากไปพ่อก็อนุญาต แต่มีอาต้องจำไว้ว่าความปลอดภัยของตัวเองสำคัญที่สุด เราต้องไม่บาดเจ็บถึงจะช่วยเหลือผู้อื่นได้ และมีพ่อรอมีอาอยู่ทางนี้”

“แน่นอนคะ มีอาจะจำให้ขึ้นใจ”

“งั้นก็พักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้พ่อจะให้คนดูๆ ให้”

“คะพ่อ...เอ่อ พ่อคะ พ่อหาหนังสือที่ว่าเจอไหมคะ”

“หนังสือ...อ้อ พ่อลืมไปแล้วจริงๆ ดีที่เขาค่อนข้างมีระเบียบ แยกหนังสือต่างๆ ไว้เป็นหมวดหมู่ชัดเจน จึงไม่น่าจะใช้เวลามาก

“ขอบคุณคะพ่อ กู๊ดไนต์คะ”

“กู๊ดไนต์ลูก” หากเป็นตอนเด็กเขาคงจุมพิน้ำปากลูกสักที แต่ตอนนี้

ลูกโตแล้ว ชโยดมจึงเพียงยิ้มและปิดประตู

ญามีอามองประตูสีน้ำตาลนิ่งๆ ทำให้นึกถึงชุดทหารสีน้ำตาลของ
ผู้กองคนนั้น

คืนนี้เธอจะฝันอีกไหม...